

mohlo býti napadeno a mohlo takto zavdati příčinu ke sporu, byť i se snad mohlo mluvit o částečné jeho platnosti, an obsah listiny o ujednání zcela přesně nebyl vyjádřen formou předepsanou.

Čís. 12776.

Před československými soudy mohou zastupovati strany jen advokáti usedlí ve státu Československém.

Ke zmocnění právního zástupce v tuzemsku nestačí substituční doložka na plné moci cizozemských advokátů.

(Rozh. ze dne 7. září 1933, R I 741/33.)

Dovolací rekurs podepsaný cizozemským advokátem vrátil do volací soud s tímto upozorněním:

Před československými soudy mohou zastupovati strany jen advokáti usedlí ve státu Československém (věstník 1920 str. 45 a § 1 (1) zákona ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n.). Soud prvě stolice nechť tedy podle §§ 34, 17 zákona čís. 100/31, §§ 84, 85 c. ř. s. vyzve strany podávající rekurs, by jej buď vlastnoručně (firemně s připojením dokladu o správnosti firemního podpisu) podepsali nebo dali podepsati tuzemským advokátem vykázaným řádnou plnou mocí, při čemž se připomíná, že by nestačila substituční doložka na plné moci cizozemských advokátů (čís. 1776 sb. n. s.).

Čís. 12777.

Plná moc, třebaže opravňuje zmocněnce »za zmocnitele a za jeho dědice ve všech právních i politických věcech před soudy civilními i trestními, úřady politickými i jinými«, a třebaže v ní udělena jest i procesní plná moc ve smyslu § 31 c. ř. s., zaniká úmrtím zmocnitelovým, nejde-li o skoncování nějaké věci po smrti zmocnitelově, a nejde-li ani o spor, nýbrž o věc knihovní, pro kterou platí předpisy řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 7. září 1933, R I 767/33.)

Knihovní soud vyhověl žádosti manželů V-ových o vklad práva vlastnického k nemovitosti, na níž vázlo pro Jana L-a právo zpětné koupě. Rekursu Jana L-a, podanému jeho právním zástupcem Dr. M-em, rekursní soud vyhověl a knihovní žádost manželů V-ových zamítl.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se rekurs podaný Dr. M-em jako právním zástupcem Jana L-a odmítá.

Důvody:

Podle úředního záznamu na rekursu zemřel dle úmrtního zápisu Jan L. dne 6. listopadu 1932. Rekurs byl podán dne 22. listopadu 1932 (dán na poštu dne 21. listopadu 1932) a k němu byla připojena plná

moc pro Dr. M-a z 12. listopadu 1928. Podle § 9 (1) zákona č. 100/31 rozsah, účinek a trvání plné moci se řídí obsahem plné moci a soukromým právem. Přes to, že plná moc zní »za mne a mé dědice opravňuje Dr. M-a ve všech právních i politických věcech před soudy civilními i trestními, úřady politickými i jinými«, a přes to, že v ní udělena jest i procesní plná moc ve smyslu § 31 c. ř. s., jest usouditi, že zanikla úmrtím zmocnitelovým tato plná moc pro řízení nesporné, o něž tu jde, ve smyslu uvedeného § 9 a ustanovení § 1022 obč. zák., neboť nejde tu o skoncování věci po smrti zmocnitelově, a nejde ani o spor, ve kterém by plná moc platila jako plná moc procesní podle § 31 c. ř. s., nýbrž jde o věc knihovni, pro kterou není v tomto směru zvláštního ustanovení a proto platí předpisy řízení nesporného, a tudíž zásady práva soukromého, nikoli ustanovení formálního práva procesního. Poněvadž zmocněnec nebyl oprávněn po smrti zmocnitelově jeho jménem podávati rekurs, jak právem v dovolacím rekursu jest vytýkáno, bylo rekurs změnou napadeného usnesení odmítnouti pro nedostatek legitimace.

Čís. 12778.

Při poukazu (assignaci) podle § 1400 obč. zák. se vyhledává, aby assignát plnil assignatáři sice na základě zmocnění assignanta a na jeho účet, avšak svým vlastním jménem, nikoliv jménem assignanta.

(Rozh. ze dne 7. září 1933, Rv I 44/32.)

Žalobce měl za E-em peněžitou pohledávku. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce zaplacení pohledávky na Dr. G-ovi, právním zástupci E-ovu, opíraje žalobní nárok o poukaz. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení v tom, že nebylo vyhověno žalobě z důvodů assignace. Při assignaci podle § 1400 obč. zák. se vyhledává, by assignát plnil assignatáři sice na základě zmocnění assignanta a na jeho účet, avšak svým vlastním jménem a nikoliv jménem assignanta. Jde tedy o přímý vlastní závazek assignátův proti assignatáři, čehož tu však nebylo, neboť z dopisu žalovaného ze dne 3. a 5. prosince 1928 plyne, že žalovaný měl plniti žalobci toliko jako mandatář Josefa E-a jménem tohoto a nikoliv jménem vlastním. Nelze proto mluvit o závazku žalovaného z důvodu assignace. Že byl nesprávný právní názor nižších soudů, že žalobci proti žalovanému jako mandatáři Josefa E-a nepřisluší zažalovaný nárok (srovnej ustanovení § 1019 obč. zák., jež bylo zrušeno § 108 třetí novely k obč. zák.), žalobce v dovolání již nevytýká a rovněž jiný právní důvod žaloby v dovolání již neuplatňuje.